

Arrest

nr. 185 565 van 19 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 maart 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 182 209 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2017, waarbij de debatten worden heropend en de zitting wordt vastgesteld op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

1.2 Op 6 juli 2010 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 23 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 5 juli 2011, bij arrest met nummer 64 468, weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3 Op 18 augustus 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) betekend.

1.4 Op 10 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5 Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.6 Op 22 maart 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op 22 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*(...)Aan de heer die verklaart te heten:
A Monsieur qui declare se nommer :
Naam/nom: R(...)
Voornaam/prénom : S(...)
Geboortedatum/date de naissance : (...)
Geboorteplaats/lieu de naissance : (...)
Nationaliteit/nationalité : India*

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS :

*wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée.*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
sur le territoire belge ainsi que la territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.*

*De beslissing tot verwijdering van 22.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.
La décision d'éloignement du 22.03.2016 est assortie de cette interdiction d'entrée.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 11.08.2013 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd. Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:
Artikel 74/11, §1, tweede lid:
voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkenes asielaanvraag (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van

artikel 3 EVRM inhoudt. Op 03.11.2015 werd zijn aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning met mevrouw E(...) R(...) (geboren (...)) te (...) geweigerd door de stad Sint-Truiden, naar aanleiding van een negatief advies van het Parket van Hasselt. Bovendien geeft het feit dat betrokkene in België een wettelijke samenwoning wou afsluiten hem niet automatisch recht op verblijf. Een inreisverbod van 3 jaar vormt geen disproportionele eis met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt voorzien in artikel 8 van het EVRM. Immers, mevrouw R. kan zich begeven naar het land van herkomst van betrokkene. Bovendien, kan betrokkene de opschorting of opheffing van dit inreisverbod vragen in toepassing van artikel 74, alinea 12 van de wet van 15 december 1980. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de redelijkheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat er geen stappen werden ondernomen om zijn terugkeer naar zijn herkomstland voor te bereiden.

De bestreden beslissing vermeldt verschillende malen dat het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 3 jaar. Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Verzoeker vormt een feitelijk en hecht gezin met zijn vriendin, R(...) E(...) A(...), zij draagt de Belgische nationaliteit.

Door het inreisverbod wordt er dan ook manifest een breuk van zijn familiale relaties opgedrongen. Verwerende partij heeft niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet, maar prima facie lijkt het onmogelijk dat de vriendin van verzoeker, die al haar belangen in de zin van artikel 8EVRM hier heeft gevestigd, met hem mee zou reizen naar India om daar een nieuw leven te beginnen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij zijn vriendin en andere familieleden de eerstkomende drie jaar zou kunnen terug zien.

Door niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, maar verzoeker bovendien ook het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontrukkt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

2.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent zoals de verzoekende partij aanvoert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zo verwijst de bestreden beslissing enerzijds naar de motivering in rechte, zijnde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zowel voor het motief aan de basis van het inreisverbod zelf als voor de duur van het inreisverbod, en verder motiveert de gemachtigde in feite door enerzijds aan te stippen dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en anderzijds dat de duur van het inreisverbod 3 jaar bedraagt nu deze duur proportioneel wordt geacht aan de hardnekkigheid waarmee de verzoekende partij illegaal op het grondgebied wil verblijven. De gemachtigde gaat daarbij ook uitgebreid in op de relatie van verzoekende partij met Mw. E.R., het feit dat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd door de stad Sint-Truiden en dat Mw. R. zich kan begeven naar het herkomstland van de verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In deze mate maakt ze een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van het afdoende karakter van de motivering, dus artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

De verzoekende partij verwijst naar het bepaalde in voormeld artikel 74/11 en voert aan dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verwerende partij en dat zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dit niet impliceert dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een langere termijn nodig zou zijn. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tevens de redelijkheidsplicht schendt gezien er immers afgezien kan worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen zoals bepaald in artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ze verwijst in dit verband naar het gegeven dat ze een feitelijk en hecht gezin vormt met haar vriendin en stelt dat door het inreisverbod er dan ook manifest een breuk van haar familiale relaties wordt opgedrongen. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij niet onderzocht of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet. De verzoekende partij voert daarbij nog aan dat het “*prima facie*” onmogelijk lijkt dat haar vriendin, die al haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft gevestigd, met haar mee zou reizen naar India om daar een nieuw leven te beginnen.

De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet slechts bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, niet de vaststelling of al dan niet een inreisverbod kan opgelegd worden op zich. Uit het tweede lid van voormelde bepaling blijkt vervolgens duidelijk dat de beslissing tot verwijdering in twee gevallen met een inreisverbod van maximum drie jaar gepaard gaat. De Raad benadrukt dat wanneer een vreemdeling zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° of 2° van de Vreemdelingenwet bevindt - zoals *in casu* de verzoekende partij zich in het geval van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° bevindt en geenszins betwist dat zij geen gevolg gegeven heeft aan eerdere bevelen - de wet de oplegging van een inreisverbod principieel voorziet . De verzoekende partij lijkt dit in haar verzoekschrift bovendien ook te erkennen door te stellen dat er gevallen zijn waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd. Waar artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen “kan” onthouden van het opleggen van een inreisverbod, blijkt uit de term “kan” dat dit gaat om een uitzonderingsbepaling ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod moet worden afgeleverd.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt te beweren, wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar. In de bestreden beslissing wordt immers afzonderlijk, met name onder een aparte hoofding "*drie jaar*" gemotiveerd met betrekking tot de duur van het inreisverbod waarbij wordt verwezen naar en gemotiveerd omtrent een eerder ingediende asielaanvraag, een aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning en de relatie van de verzoekende partij met haar Belgische vriendin en wordt geoordeeld dat "*gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven*" een inreisverbod van drie jaar proportioneel is in het belang van de immigratiecontrole. De gemachtigde concludeert dat de verzoekende partij geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven en "*uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole*" een inreisverbod van drie jaar, "*gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel*" is. Zodoende kan de verzoekende partij niet voorhouden dat automatisch een inreisverbod van drie jaar zou zijn opgelegd of dat geen nadere motivering zou zijn gegeven waarom voor een duur van drie jaar werd gekozen. Bijkomend acht de Raad deze motieven afdoende en kan zij geen onevenredigheid tussen deze motieven en het gewicht van de genomen beslissing vaststellen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing tevens de redelijkheidsplicht schendt gezien er immers afgezien kan worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen zoals bepaald in artikel 74/11, § 2 van de Vreemdelingenwet en in dit verband verwijst naar het gegeven dat ze een feitelijk en hecht gezin vormt met haar vriendin, dient de Raad te herhalen dat artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een uitzonderingsbepaling betreft ten opzichte van de algemene regel dat er in de gevallen voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod moet worden afgeleverd. Er is dus geenszins sprake van een verplichting om af te zien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen. Bovendien wijst de Raad erop dat voor het louter opleggen van een inreisverbod ook geen verdere motiveringsverplichting is vereist dan de positieve motivering dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en/of een welbepaalde vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals *in casu* het geval is. De gemachtigde moet aldus niet bijkomend motiveren waarom hij geen humanitaire gronden in aanmerking neemt om, bij wege van uitzondering, af te zien van de verplichting om een inreisverbod op te leggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat door het inreisverbod manifest een breuk van haar familiale relaties wordt opgedrongen en de verwerende partij niet onderzocht heeft of het familieleven ook elders dan op het Belgische grondgebied kan worden verder gezet en daarbij aanvoert dat het "*prima facie*" onmogelijk lijkt dat haar vriendin, die al haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft gevestigd, met hem mee zou reizen naar India om daar een nieuw leven te beginnen, dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de relatie van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt in dit verband gemotiveerd dat het feit dat betrokkene in België een wettelijke samenwoning wou afsluiten hem niet automatisch recht op verblijf geeft en een inreisverbod van drie jaar geen disproportionele eis vormt met het oog op het recht op familiaal leven en tevens geen beëindiging impliceert van de familiale relaties in het kader van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde meent dat de partner zich kan begeven naar het land van herkomst van de verzoekende partij en bovendien een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij staft geenszins haar bewering dat het "*prima facie*" onmogelijk lijkt dat haar vriendin, die al haar belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft gevestigd, met haar mee zou reizen naar India om daar een nieuw leven te beginnen, zodoende dat het bij een loutere bewering blijft. Bovendien bevestigt de raadvrouw van de verzoekende partij dat Mw. E.R. effectief naar India is gegaan teneinde daar met de verzoekende partij in het huwelijk te treden, nadat de verzoekende partij werd gerepatrieerd, en dat Mw. E.R. daar ook regelmatig verblijft. Bijgevolg werd *de facto* aangetoond dat het voor Mw. E.R. niet onmogelijk was de verzoekende partij naar India te vervoegen en een gezinsleven met de verzoekende partij te onderhouden, ook al stelt de raadvrouw dat dit voor Mw. E.R. op lange termijn moeilijk vol te houden zou zijn. Waar de verzoekende partij stelt dat de mogelijkheid tot opheffing/opschorting van het inreisverbod louter theoretisch zou zijn, lijkt de raadvrouw ter zitting wederom het tegenovergestelde aan te tonen nu zij een schrijven voorlegt waarin op 15 februari 2017 de raadsman S. van de verzoekende partij aan de Belgische ambassade te New Delhi de opheffing van het inreisverbod om humanitaire redenen heeft gevraagd. De Raad stelt zich dus de vraag naar het actueel belang bij dit onderdeel van het middel. Ook al kan uit dit stuk niet afgeleid worden dat het verzoek ook effectief werd ingediend op 15 februari 2017, dan nog is de termijn van vier maanden zoals bepaald in artikel 74/12, § 3 van de Vreemdelingenwet niet verstreken waarbinnen een beslissing zou moeten worden getroffen.

De Raad wenst er tot slot op te wijzen dat daar waar de verzoekende partij nog stelt dat ze wordt ontrukkt aan de samenleving waarin zij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte, dit bij een loze bewering blijft.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de zorgvuldigheidsplicht en meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM2. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker vormt een feitelijk & hecht gezin met zijn vriendin. Momenteel is er een procedure lopende inzake hun aanvraag tot wettelijke samenwoning.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dien te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden, moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. In het geval van een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu het geval is, neemt het EVRM niet automatisch aan dat er een inmenging is, maar dient de bestreden beslissing wel nog steeds getoetst te worden aan het eerste lid van artikel 8 EVRM.

De Staat moet namelijk aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁴ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

2.2.2 Waar de verzoekende partij in haar uiteenzetting van het tweede middel nog stelt dat de bestreden beslissing in strijd is met de "Belgische Wet" en ze "onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld", dient de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partij geen specifieke geschonden rechtsregel aanduidt en het voorwerp van het onderhavig beroep bovendien een inreisverbod betreft waarbij geenszins wordt beslist tot de vasthouding van de verzoekende partij. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen, wat de verzoekende partij - zoals uit het administratief dossier blijkt - ook heeft gedaan. Zodoende is dit betoog van de verzoekende partij onontvankelijk en geenszins dienstig in het kader van het onderhavig beroep.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling

of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien de verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en er haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, geschiedt er, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij aanvoert in haar verzoekschrift, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/Verenigd Koninkrijk*, § 37). Het betoog van de verzoekende partij aangaande het tweede lid van voormeld artikel 8 is dan ook niet dienstig.

Bij de voormelde 'fair balance'-toets moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In casu beroept de verzoekende partij zich zowel op een gezinsleven als een privéleven. Ze stelt dat ze een feitelijk en hecht gezin vormt met haar vriendin en er momenteel een procedure lopende is inzake hun aanvraag tot wettelijke samenwoning. De verzoekende partij stelt tevens dat er sprake is van een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen nadrukkelijk in België ligt waardoor het algemeen belang van de verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die ze kan laten gelden. Met betrekking tot het bestaan van een privéleven dient te worden vastgesteld dat de

verzoekende partij slechts stelt dat haar “*centrum van belangen*” nadrukkelijk in België ligt maar dat zij hieromtrent nergens specifieke elementen aanbrengt die volgens haar op het bestaan van een privéleven zouden duiden. In haar uiteenzetting aangaande voormeld artikel 8 verwijst zij voornamelijk naar haar vriendin zonder aan te geven op welke manier uit deze verwijzing naar haar vriendin met wie ze een hechte gezinscel zou vormen het eventuele bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid. Zodoende wordt verder slechts ingegaan op het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij.

De Raad dient vooreerst vast te stellen dat zowel in de bestreden beslissing als in de nota met opmerkingen wordt betwist dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar partner gelet op het negatief advies van het parket van Hasselt over de aanvraag tot registratie van wettelijke samenwoning. In het verzoekschrift wordt aangehaald dat de weigering van registratie werd aangevochten bij de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, maar ter zitting bevestigde de raadvrouw dat deze procedure in het nadeel van de verzoekende partij werd beslecht. Desalniettemin wordt in de bestreden beslissing duidelijk overgegaan tot een zorgvuldige belangenafweging en ook nog verder gemotiveerd dat het feit dat de verzoekende partij in België een wettelijke samenwoning wou afsluiten haar niet automatisch recht op verblijf geeft. De gemachtigde oordeelde dat een inreisverbod van drie jaar geen disproportionele eis vormt met het oog op het recht op familiaal leven en geen beëindiging impliceert van de familiale relaties in het kader van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde meent dat de partner zich kan begeven naar het land van herkomst van de verzoekende partij en bovendien een opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt *in casu* vast dat de verzoekende partij in het verzoekschrift in het geheel geen specifieke hinderpalen aanvoert, laat staan aantoon, maar louter beweert dat het duidelijk is dat het gezinsleven van de verzoekende partij niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Bovendien dient de Raad te herhalen dat ter zitting door de raadvrouw van de verzoekende partij zelf wordt aangehaald dat Mw. E.R. zich naar India heeft begeven teneinde er te huwen met de verzoekende partij en dat zij er ook regelmatig voor enige tijd verblijft.

De schending van artikel 8 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan zodoende niet worden aangenomen. Evenmin werd een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES